

Три дни и три нощи вече изминаха, откакто ханъ Исперихъ седи замисленъ и не намира пжтъ, по който да поведе осиротѣлитъ българи.

Умориha се отъ чакане лудитъ коне, отъ ноздритъ на които излиза бѣлъ димъ. Предъ ханския чадъръ лежатъ конниците. Сърдцата имъ биятъ. Тѣ чакатъ само българския ханъ да отвори уста и да полетятъ напредъ.

Най-сетне ханъ Исперихъ излѣзе. Блесна златото на дрехитъ му. Дигна ржка, и войниците се струпаха около него.

— Да дойдатъ трима души съ здрави коне! — извика той.

Не издумалъ още и шестъ чифта копита затропоха около него.

— Тръгнете на три страни, — каза ханътъ. Който отъ васъ намѣри най-богата земя — натамъ ще вървимъ.

Конниците се прѣснаха на три посоки като стрели. Ханътъ си влѣзе.

Следъ десетъ дни първиятъ яздачъ пристигна.

— Пжтувахъ денемъ и ношемъ, — каза той на Испериха. — Стигнахъ до едно море. Додето гледаха очитъ ми — само вода!

Два дни следъ него спрѣ задъханъ предъ ханския чадъръ вториятъ пратеникъ. Сне отъ главата си рунтавия тюрбанъ, направи поклонъ и цѣлуна златната дреха на хана.

— Навлѣзохъ въ едни гори, — започна той, — преминахъ ги и стѣпихъ на пуста земя, покрита съ дълбокъ снѣгъ!

Цѣлъ месецъ измина, а третиятъ конникъ не идѣше. Най-сетне, единъ день, когато мръкваше и на небето горѣше червенъ пожаръ, пристигна и той, побѣлѣлъ отъ прахъ и окжпанъ въ потъ.